

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a JUDr. Jana Pavlíčka v právní věci žalobkyně: **MUDr. Mgr. M. O., Ph.D.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, zast. Mgr. Evou Paterovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Na Kotlářce 1081/6, proti žalovanému: **Arcibiskupství pražské**, IČ: 00445100, se sídlem Praha 1, Hradčanské nám. 56/16, zast. JUDr. Michalem Pacovským, advokátem se sídlem Praha 2, Čelakovského sady 433/10, o neplatnost výpovědi z pracovního poměru, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. listopadu 2013 č. j. 23 C 231/2012 - 118 ve spojení s opravným usnesením téhož soudu ze dne 11. března 2014 č. j. 23 C 231/2012 - 142,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že žaloba o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 14.08.2012 se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 04.11.2013 soud I. stupně určil neplatnost výpovědi z pracovního poměru ze dne 14.08.2012 danou žalovaným žalobkyni (výrok I.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 22.400,- Kč (výrok II.).

Žalobkyně se domáhala určení neplatnosti výpovědi ze dne 14.08.2012, když byla u žalovaného v pracovním poměru zaměstnána jako pastorační asistentka, žalovaný v minulosti učinil dva pokusy dát žalobkyni výpověď z důvodů uvedených v § 52 písm. c) a § 52 písm. g) zákoníku práce, neplatnost těchto předcházejících dvou výpovědí byla určena Obvodním soudem pro Prahu 1, poté žalovaný dal žalobkyni třetí výpověď ze dne 14.08.2012. U jednání na Arcibiskupství pražském se kancléřka pokusila o ukončení pracovního poměru dohodou, žalobkyně tuto dohodu okamžitě nepodepsala a žádala možnost jejího prostudování, poté jí byla předána výpověď pro výpovědní důvod uvedený v § 52 písm. c) zákoníku práce. Žalobkyně popírala, že by bylo řádně přijato oprávněným orgánem žalovaného organizační opatření ze dne 28.12.2009, sledující snížení stavu zaměstnanců, změnu kvalifikačního složení za účelem zajištění úspory finančních prostředků a účinnější organizace péče o nemocné v nemocnicích a v léčebnách, když pouze tuto organizační změnu žalovaný předstíral, a následně přijal do pracovního poměru pro všeobecnou pastorační péči Bc. J. (ačkoliv tuto formálně ustanovil pastorační asistentkou ve farnosti sv. Vojtěcha od 01.06.2011 zcela účelově). Za situace, kdy i nadále všeobecnou pastorační péči vykonával trvalý jáhen J. O. (ustanovený k jáhenské službě v PL Bohnice), od 01.08.2009 (když jáhen nemůže nemocným posloužit péčí svátostnou, může však poskytovat pouze všeobecnou pastorační péči), dále všeobecnou pastorační péči jako pastorační asistentka vykonávala sestra V.. Pokud podle tvrzeného organizačního opatření 7769/2009 ze dne 28.12.2009 žalovaný zamýšlel změnit profesní - kvalifikační složení zaměstnanců, kdy podmínkou byla svátost svěcení, a kdy se měla stát všeobecná pastorační péče péčí nadbytečnou, a žalovaný již nehodlal zaměstnávat osoby poskytující pouze všeobecnou pastorační péči (bez kněžského svěcení), a kdy péči o nemocné měli zajišťovat pouze kněží, fakticky tak žalovaný nepostupoval. To dokládá i skutečnost, že sestra J. byla následně přijata jako pastorační asistentka do FN Na Bulovce, ačkoliv již mělo platit organizační opatření shora uvedené. Arcibiskupství pražské tak fakticky ani neuznávalo dohodu uzavřenou mezi Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví o vysílání nemocničních kaplanů (podle které je definován kaplan jako muž nebo žena, poskytující duchovní péči pacientům, personálu a návštěvníkům, když je současně členem multidisciplinárního týmu). Dne 27.08.2012 žalobkyně sdělila žalovanému, že trvá na dalším zaměstnání; současně poukázala i na to, že jí žalovaný dluží náhradu mzdy v souvislosti s určením neplatnosti předchozích výpovědí. Žalobkyně tak s odkazem na konstantní judikaturu popírala svoji nadbytečnost, když nebylo řádně přijato organizační opatření, které nebylo ani následně fakticky realizováno. Podle žalobkyně jí přísluší právo na soudní ochranu, když teprve v průběhu řízení začal žalovaný namítat nedostatek pravomoci soudu, ačkoli v minulosti opakovaně pokládal vztah účastníků za pracovněprávní (opakovaně jí dal výpověď z pracovního poměru).

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, resp. zastavení řízení pro nedostatek pravomoci soudu, neboť se podle něho nejednalo o pracovněprávní vztah účastníků (ale o poměr žalobkyně k církvi). Žalovaný přijal organizační opatření 7769/2009 s účinností od 01.01.2010 za účelem

zajištění úspory finančních prostředků a účinnější organizace péče o nemocné v nemocnicích a léčebnách, podle kterého má být péče o nemocné zajišťována duchovními - nemocničními kaplany, kteří obdrželi svátost svěcení, kdy tito duchovní mohou posloužit nemocným jednak všeobecnou pastorační péčí, tak i současně úkony, které mohou vykonávat z moci svěcení. Žalovaný tak sledoval změnu kvalifikačního složení zaměstnanců, tvrdil, že nezaměstnává osoby poskytující pouze všeobecnou pastorační péči, když je na zaměstnavateli, kterého z nadbytečných pracovníků si vybere a dá mu výpověď podle § 52 písm. c) zákoníku práce (nadbytečnost zaměstnance z organizačních důvodů). Žalovaný popíral, že by pastorační činnost vykonávala Bc. J. až do 31.12.2012, resp. tato od 01.06.2012 byla ustanovena jako pastorační asistentka Římskokatolické farnosti kostela sv. Vojtěcha, a nikoli v nemocnici. Pokud jde o práci pana O. a paní V., tato nebyla totožná s prací žalobkyně (nadto pan O. je nositelem svátosti svěcení a může vykonávat službu jako vysvěcený jáhen - nikoliv jen jako pastorační asistent). Podle žalovaného se tak žalobkyně stala nadbytečnou v důsledku organizačního opatření.

Soud I. stupně provedl ve věci dokazování listinami, výsledkem svědkyně K. - kancléřky Arcibiskupství, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22.03.2011 sp. zn. 38 C 59/2010 a ze dne 19.06.2012 sp. zn. 17 C 11/2012, a poté, kdy dovedl svoji pravomoc podle § 7 o. s. ř., vzal za prokázané, že účastníci uzavřeli dohodu o pracovní činnosti žalobkyně dne 02.01.1998, dne 29.01.1998 byla žalobkyně ustanovena pastorační asistentkou, následně byly uzavírány dodatky k pracovní smlouvě, a podle pracovní náplně ze dne 30.11.2003 měla žalobkyně zajišťovat zprostředkování návštěvy kněze, konání rozhovorů s pacienty, příp. se s nimi modlit, donášet eucharistii nemocným, zajišťovat duchovní literaturu a účastnit se jednou týdně velké vizity; samostatnou pastorační asistentkou byla ustanovena dne 29.12.2011; v roce 2009 a v roce 2011 žalovaný dal žalobkyni neplatně výpověď, kdy neplatnost byla určena soudem (pro odvolací důvody tvrzené podle § 52 písm. c/ a § 52 písm. g/ zákoníku práce), pokud žalobkyně obdržela výpověď dne 17.08.2012, nebylo jí předloženo žádné rozhodnutí o organizačním opatření, žalobkyně dne 27.08.2012 zaměstnavateli sdělila, že trvá na dalším zaměstnávání. Žalobkyni bylo poskytnuto organizační opatření 7769/2009 až 15 měsíců po předání výpovědi; v rozporu s tímto tvrzeným organizačním opatřením byli ponecháni ve výkonu funkce pastoračních asistentů jáhen O. a sestra V., funkci pastorační asistentky pro Nemocnici Na Bulovce vykonávala i nadále paní J. od 01.06.2011 (ačkoliv od tohoto data měla být pověřena výkonem pastorační asistentky pro farnost sv. Vojtěcha), tedy podle závěrů soudu I. stupně byla přijata další pastorační asistentka i jeden a půl roku po účinnosti tohoto organizačního opatření. Soud I. stupně tak uzavřel, že nebyla zrušena dosavadní místa pastoračních asistentů, naopak byla přijata další pastorační asistentka, výpovědní důvod tak byl ve vztahu k žalobkyni účelový s úmyslem zbavit se jí, a to i v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 440/2008. Žalovaný nikterak nedoložil záměr redukcí zaměstnanců realizovat finanční úspory, k těmto úsporám nedošlo. V důsledku tvrzené organizační změny se tak žalobkyně nestala nadbytečnou, s tímto odůvodněním soud I. stupně žalobě vyhověl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Následně opravným usnesením opravil pouze výši částky, kterou je povinen žalovaný zaplatit žalobkyni na nákladech řízení.

Proti rozsudku podal žalovaný včasné a přípustné odvolání. V něm namítal nesprávný procesní postup soudu I. stupně, kdy soud za řízení kdykoliv zkoumá splnění podmínek řízení podle § 103 a násl. o. s. ř.; nesprávně soud I. stupně uzavřel, že je dána jeho pravomocí podle § 7 o. s. ř. pro rozhodnutí věci, ačkoliv se jedná o skutečnosti týkající se vnitřní autonomie církve,

kteře jsou podle ustálené judikatury vyloučeny ze soudního přezkumu (a to i ve smyslu nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 211/96). Na nedostatku pravomoci podle žalovaného nic nemění to, že používal pojmy vyplývající z pracovního práva a odkazoval na ustanovení zákoníku práce v průběhu trvání pracovního poměru. Nejedná se však o „klasický“ pracovní poměr, ale o poměr duchovní, jehož ochrana se nelze domáhat u civilního soudu; církvi přísluší hodnotit kritéria pro vhodnost výkonu služebního poměru konkrétní osoby. V tomto směru jsou námitky žalobkyně týkající se nedostatečné formální stránky organizačního opatření neopodstatněné, stejně tak i další zaměstnávání pastoračních asistentů poskytujících všeobecnou pastorační péči, když bylo na žalovaném zvolit výběr nadbytečného zaměstnance. Poukazoval i na to, že paní J. ustanovil do funkce pouze na dobu určitou, neuzavřel s ní pracovní poměr, nepřijal tedy žádného dalšího zaměstnance na pozici, pro kterou by byla žalobkyně propuštěna z důvodu nadbytečnosti. Z provedeného dokazování nikterak nevyplývá závěr soudu I. stupně, že práce vykonávané panem O. a paní V. bylo možné ztotožňovat s prací vykonávanou žalobkyní, v tomto směru pokládal rozsudek za nepřezkoumatelný, proto navrhl zrušení napadeného rozsudku, příp. zastavení řízení pro nedostatek podmínek řízení či změnu rozsudku a zamítnutí žaloby.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalovaného dovozovala dostatek pravomoci soudu pro projednání a rozhodnutí věci, když o předchozích dvou výpovědích ze dne 24.11.2009 a ze dne 30.08.2011 bylo již soudem rozhodnuto a návrhu žalobkyně na určení neplatnosti těchto výpovědí bylo vyhověno, nedostatek pravomoci žalovaný ihned po zahájení řízení neuváděl, toto uvedl teprve v odvolání, a používá pojem služební poměr ve vztahu k žalobkyni, ačkoli vždy jedná z pozice zaměstnavatele podle zákoníku práce. Podle kodexu kanonického práva není sice žalobkyně posvátným služebníkem - duchovním, je však laikem - křesťanem, který nepřijal svátost svěcení, a proto z pohledu kanonického práva se nejedná o služební poměr žalobkyně k církvi. Poukazovala i na to, že od roku 1998 byla opakovaně uzavírána dohoda o pracovní činnosti a v roce 2002 s ní byla uzavřena pracovní smlouva na dobu určitou, pracovní poměr byl prodlužován dodatky, a následně sjednán na dobu neurčitou; rovněž pokládala za nepřipadný odkaz žalovaného na jím zmiňovanou judikaturu Ústavního soudu. Podle ní byl účelový postup žalovaného - jejího zaměstnavatele prokázán, když se nestala nadbytečná v důsledku realizované organizační změny.

Odvolací soud doplnil dokazování listinami dle § 213 o. s. ř., a to dohodou o pracovní činnosti uzavřené mezi žalobkyní a Arcibiskupstvím pražským dne 02.01.1998, dále ustanovením pastorační asistentkou vystaveného Arcibiskupstvím pražským dne 29.01.1998, pracovní smlouvou uzavřenou mezi žalobkyní a Arcibiskupstvím pražským jako zaměstnavatelem dne 26.09.2002 včetně dodatků těchto smluv ze dne 29.09.2003, 21.09.2004 a 27.11.2003, dále pracovní náplní pastorační asistentky - žalobkyně, změnou ustanovení žalobkyně „samostatnou pastorační asistentkou“ ve VFN v Praze 2 ze dne 29.12.2006 a odvoláním z funkce žalobkyně pastorační asistentky ze dne 24.11.2009. Z těchto listinných důkazů odvolací soud zjistil, že s žalobkyní měla být původně uzavřena dohoda o pracovní činnosti ze dne 02.01.1998 na vymezení pracovní činnosti - pomocník v pastoraci, bez uvedení místa výkonu práce, s datem nástupu do práce dne 02.01.1998; dne 29.01.1998 Arcibiskupství pražské ustanovilo žalobkyni pastorační asistentkou ve VFN v Praze 2, následně uzavřelo s žalobkyní pracovní smlouvu dne 26.09.2002 na funkci pastorační asistentky, a to původně na dobu určitou (do 30.09.2003) s pracovištěm VFN v Praze 2

od 01.10.2002; tato pracovní smlouva měla být prodlužována dodatky, následně na dobu neurčitou s pracovním úvazkem z platností od 01.12.2003 na 20 hodin týdně. Podle pracovní náplně pastorační asistentky MUDr. Mgr. M. O. měla tato konat práci pastorační asistentky ve VFN v Praze 2 pravidelně na onkologické klinice, příp. i na jiných odděleních, a jejím úkolem bylo zprostředkovat návštěvu kněze, konat rozhovory s pacienty, příp. se s nimi modlit, podle potřeby donášet eucharistii nemocným, zajišťovat duchovní literaturu pacientům v případě jejich požadavku, účastnit se velké vizity, kdy práce má být přizpůsobena režimu kliniky a po stránce duchovní rámcově určována biskupským vikářem pro pastorační; následně ustanovením Arcibiskupství pražského ze dne 29.12.2006 byla ustanovena samostatnou pastorační asistentkou ve VFN v Praze 2, z této funkce byla odvolána dne 24.11.2009.

Po takto doplněném dokazování odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení podle § 212 a § 212a o. s. ř. a v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR (zejména rozsudky sp. zn. 21 Cdo 2279/2012, 21 Cdo 304/2010, 21 Cdo 702/2007, 21 Cdo 4074/2011) a ústavními nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1244/07, III. ÚS 136/00, I. ÚS 211/96 a IV. ÚS 3597/10 shledal odvolání žalovaného opodstatněným pro nedostatek pravomoci soudu.

Podle § 7 o. s. ř. ve znění účinném do 31.12.2013 (s ohledem na soudní přezkum podle čl. II bod 2. zák. č. 293/2013 Sb.) v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a z obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují jiné orgány; jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon.

Podle § 103 o. s. ř. kdykoliv za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Jednou ze základních podmínek řízení je právě pravomoc soudu k projednání a rozhodnutí věci, kdy obecně nedostatek pravomoci jako neodstranitelný nedostatek podmínek řízení vede k zastavení řízení, v daném případě však v souladu s konstantní judikaturou je na místě zamítnutí žaloby a změna napadeného rozhodnutí, neboť autonomie církví a náboženských společností brání soudu v tom, aby uvedenou otázku posuzoval (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 700/2007 a 21 Cdo 2279/2012). Podle ust. čl. 16 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která byla vyhlášena jako součást ústavního pořádku pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), církve a náboženské společnosti spravují své záležitosti, zejména ustavují svoje orgány, ustanovují svoje duchovní a zřizují řeholní a jiné církevní instituce nezávisle na státních orgánech, kdy výkon těchto práv může být omezen pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu veřejného pořádku či bezpečnosti, zdraví, mravnosti nebo práv a svobod druhých. Zákonem, který upravuje postavení církví a náboženských společností, je zák. č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a změně některých zákonů. Neodlučitelnou součástí ústavně zaručeného práva církví a náboženských společností spravovat nezávisle na státních orgánech svoje záležitosti je kromě jiného právo stanovit si vlastní podmínky pro ustanovování do funkce osob vykonávajících duchovenskou činnost (včetně odvolání z funkce) a určit vlastní pravidla pro posouzení způsobilosti těchto osob k výkonu duchovenské činnosti. Soudu proto nepřísluší přezkoumávat obsah úkonu, kterým byl duchovní či laik povolán k výkonu duchovenské služby ustanoven či odvolán do funkce, i pokud je nesprávně toto odvolání z funkce označeno příslušnou církví jako „výpověď z pracovního poměru“. Autonomie církví tak brání věcnému přezkumu uvedeného

rozhodnutí (v daném případě tvrzené výpovědi), kdy nápravu mohou sjednat pouze k tomu církevními předpisy povolané církevní orgány.

Jak již shora uvedl odvolací soud, pravomoc soudu zkoumá soud kdykoliv za řízení, pokud ji špatně vyhodnotil soud I. stupně, bylo povinností odvolacího soudu se z úřední povinnosti zabývat posouzením pravomoci soudu. I pokud by žalovaný nezmiňoval ve svém podání ze dne 31.07.2013 námitku nedostatku pravomoci, musel by se soud touto námitkou zabývat. Námitky žalovaného i žalobkyně ve vztahu k nedostatku věcné či místní příslušnosti jsou zcela neopodstatněné, kdy se jedná pouze o otázku pravomoci a nikoliv příslušnosti.

I z dokazování doplněného odvolacím soudem je nepochybné, že žalovaný opakovaně vystavoval pro žalobkyni dokumenty asociující vznik pracovního poměru podle tehdy účinného zákoníku práce (65/1965 Sb. ve znění pozdějších změn a doplňků), ačkoliv se obsahově o vznik pracovního poměru nemohlo jednat právě s ohledem na charakter duchovní činnosti žalobkyně, která byla pověřena církví k poskytování činnosti mající výlučně duchovní rozměr, kdy úkolem žalobkyně bylo poskytovat spirituální péči a pomoc a povzbuzení pacientům, jejich příbuzným, personálu zdravotnického zařízení v emočně náročném období života pacientů, měla tak přispívat celkově ke zlepšování atmosféry pacientů a přispívat tak k jejich celostnímu uzdravení, příp. zprostředkovat kontakt s ostatními duchovními, přinášet nemocným eucharistii, zajišťovat duchovní literaturu.

Ačkoliv zákoník práce č. 65/1965 Sb. ve znění pozdějších změn a doplňků, a stejně tak zákoník práce v novelizovaném znění č. 262/2006 Sb. nestanoví taxativně kritéria pro vznik pracovního poměru, je nutné na základě ustálené soudní praxe uzavřít, že ke vzniku pracovního poměru dojde v případě, že se dohodnou účastníci pracovněprávního vztahu na druhu práce, místu výkonu práce i datu nástupu do práce, kdy zaměstnanec vykonává pro zaměstnavatele závislou práci ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, má se jednat výlučně o osobní výkon práce i jménem zaměstnavatele, za mzdu či plat v pracovní době nebo v jiné dohodnuté době, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost.

Ačkoliv přístup žalovaného k žalobkyni a vystavování dokumentů označených jako pracovní smlouva (či její dodatky a event. i předchozí „výpovědi“) mohly u žalobkyně asociovat vznik pracovního poměru, je nutné především vycházet z konkrétního posouzení druhu činnosti, kterou byla žalobkyně pověřena, resp. ustanovena do funkce katolickou církví. Žalobkyně fakticky vykonávala činnost kaplana ku prospěchu potřebných pacientů či jejich příbuzných nebo zdravotnického personálu a poskytovala tak duchovní péči na základě pověření daného jí svojí církví. Nelze proto než uzavřít, že žalobkyně byla ve zvláštním honorovaném vztahu, v tzv. služebním poměru k církvi, který i podle směrnice Arcibiskupství pražského nese částečně znaky pracovního poměru, avšak s ohledem na tento vztah sui generis a úpravu vyplývající z kanonického práva (zejména § 207 a § 228 kodexu kanonického práva - CIC vyhlášeného dne 23.01.1983 papežem Janem Pavlem II.) neumožňuje soudu přezkoumat skončení vztahu žalobkyně k žalovanému, nelze tedy tento vztah poměřovat podle předpisů vydávaných pro oblast závislých pracovních vztahů státem (když církev a náboženské společnosti spravují svoje záležitosti nezávisle na státních orgánech podle svého vnitřního předpisu, tj. Codex Iuris Canonici, norem partikulárního práva a pouze analogicky zákoníkem práce). I když u žalobkyně se nejedná o duchovního jako posvátného služebníka, mohla být pověřena výkonem funkce pastorační asistentky a nemocničního kaplana jako laik, tedy křesťan, který nepřijal

svátost svěcení, avšak který pro svoje vědomosti, moudrost a počestnost je způsobilý pomáhat duchovním pastýřům a potřebným osobám (§ 207 a § 228 CIC, 1983).

Soud tak nemůže přezkoumávat akt vydaný církevním orgánem žalovaného, omezí se pouze na zjištění, zda existuje úkon způsobilý být důvodem zániku služebního poměru. Oproti tomuto závěru však konstantní judikatura dovodila, že je dána pravomoc soudu v případě uplatnění nároku na vyplacení odměny ze služebního poměru. I když žalobkyně tvrdí, že žalovaný jí odměnu dlouhodobě nevyplácel, nebylo toto předmětem odvolacího přezkumu, a pouze odvolací soud apeluje na žalovaného, aby případně uspokojil závazky ve vztahu k žalobkyni a předešel tak dalšímu soudnímu sporu.

V uvedeném případě není rozhodné, že o neplatnosti předchozích dvou výpovědí z roku 2009 a z roku 2011 (pro tvrzený výpovědní důvod podle § 52 písm. c/ a § 52 písm. g/ zák. č. 262/2006 Sb. ve znění pozdějších změn a doplňků) rozhodoval již dříve Obvodní soud pro Prahu 1, určil neplatnost těchto výpovědí a dovodil svoji pravomoc; v daném případě dospěl v rámci tohoto řízení o další výpovědi odvolací soud k závěru, že pro nedostatek pravomoci je nutné napadený rozsudek podle § 220 o. s. ř. změnit a žalobu zamítnout.

Žalobkyně nebyla v tomto řízení úspěšná, byla by povinna uhradit podle § 142 odst. 1 o. s. ř. náklady řízení úspěšnému žalovanému. Odvolací soud však postupoval podle § 150 o. s. ř. a z důvodů zvláštního zřetele hodných výjimečně žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Tyto důvody zvláštního zřetele hodné odvolací soud spatřuje jednak ve skutečnosti, že žalovaný opakovaně uváděl žalobkyni v omyl o trvání pracovního poměru vystavováním pracovněprávních dokumentů a jednání se žalobkyní jako se zaměstnancem (minimálně výpověď z roku 2009 a z roku 2011), dále přihlížel i k závažnému zdravotnímu stavu žalobkyně, která je schopna a ochotna i přesto poskytovat duchovenskou pomoc a podporu potřebným v situaci, kdy sice žalovaný v rámci dohody uzavřené mezi Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví deklaruje zájem na rozvoji kaplanství, fakticky však žalobkyni v její činnosti omezoval tvrzenými organizačními opatřeními (které však pro nedostatek pravomoci nemohl soud přezkoumávat). Dále soud přihlédl i k charakteru sporu, ve kterém se jednalo o komplikovanou právní problematiku posouzení vzniku pracovního či služebního poměru. Proto ze všech těchto důvodů žalobkyni neuložil povinnost uhradit žalovanému náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 3. září 2014

JUDr. Jitka Denemarková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Balcarová